

ΑΙ ΤΕΡΨΕΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ

ΤΟΥ EDGAR ALLIAN POE

Η ΣΤΕΝΟΜΑΚΡΗ ΚΑΣΣΑ

Εδώ και κάμποσα χρόνια είχα κρατήσει μια καμπίνα, από το Σάρλεστον (Νότιο; Καρολίνα) ως τη Νέα Υόρκη, στο πολυτελές πλοίο "Ανεξαρτησία, του πλοίαρχου Χάρντν. Είτανε να φύγωμε στη δεκαπέντε του μηνός (Ιουνίου) εκτός αν μιά εμπόδιζε καμμιά κακοκαιρία και στή δεκατέσσερες ανέβηκα για λίγο στο χωράφι για να ταχτοποιήσω κάπως τα πράγματα μου στην καμπίνα μου.

Έμαθα πως θα είχαμε άρκετους επιβάτες και προπάντων κυρίες. Ο κατάλογος ανέφερε πολλά πρόσωπα γνωστά μου και έχαρηκα εξαιρετικά όταν είδα, μέσα στ άλλα ονόματα, και τόνονα του z. Κορνήλιου Γιάττ, νέου καλλιτέχνη, με τόν όποιο με συνέδεε πολύ στενή φιλία. Είτανε συμφοιτητής μου στ Πανεπιστήμιο του Κ... όπου ο ένας επεδίωχε πολύ τή συντροφιά του άλλου. Είχε τόν συνηθισμένο χαρακτήρα τών μεγαλοκρυνών ανθρώπων, στους όποιους σμίγει ή ευαισθησία, η μισανθρωπία και ο ένθουσιασμός. Κοντά σ αυτά πρέπει να προσθέσω ότι είχε και τήν παιδί άδολη και φλογερή καρδιά, που έπαιλέ ποτε σ ανθρώπινα στήθια.

Πρόεξα πως είταν κρατημένες στ όνομά του τρείς καμπίνες και, ξανακοιτάζοντας στόν κατάλογο τών επιβατών, ανακάλυψα πως είχε πληρώσει είσιτήριο για τόν εαυτό του, τή γυναίκα του και τις δύο αδελφές του. Οι καμπίνες είταν άρκετά άνετες z ή καθιεμένα τους είχε δύο θέσεις για ύπνο. Δεν μπορούσα, σ νεπώς, να καταλάβω, γιατί κρατήσε ο Γιάττ τρείς καμπίνες, ένψ του έφταναν δύο μόνον. Βέβαια, αυτό δεν είταν δική μου δουλειά, μά ούτε γι αυτό λιγόστεψε ή έπιμονή μου να βρω τή λύση του αίνιγματος. Τέλος, κατάληξα σ ένα συμπέρασμα, που άπόφρασα πολύ γιατί δεν τό είχα σκεφθεί πρωτίτερα. «Η περισσευούμενη καμπίνα θα είναι χωρίς άλλο για καμμιά υπηρέτρια, είπα μέσα. Κι άμέσως έτρεξα να συμβουλευτώ τόν κατάλογο—μά είδα εκεί ότι καμμιά υπηρέτρια δεν επρόκειτο να ταξιδέψω μαζί τους.

«Ω, χωρίς άλλο θα είναι για συμπληρωματικές άποσκευές», σκέφτηκα τότε—«για κανένα πράμα που ο Κορνήλιος δε θα θέλη να τό βάλει στό άμπάρι—κάποιο πράμα που θα θέλη να τό βάλει διαρκώς—ά, βρήκα—κανένα πίνακα ζωγραφικής ή κάτι άνόλογο. Ίκανοποιημένος μ' αυτή τή σκέψη, έταψα προς στιγμή να σκεφτώμε για τή περισσευούμενη καμπίνα.

Είχερα πολύ καλά τής δύο αδελφές του Γιάττ, δύο πολύ άξιόμαστα και μορφωμένα κορίτσια. Ο γάμος του ήταν πολύ πρόσφατος και δεν είχα δει διάλου άκόμα τή γυναίκα του. Τόν είχα άκούσει όμως πολλές φορές να μιλά μπροστά μου γι αυτή, μ ένθουσιασμό. Έλεγε πως ή όμορφιά της, ή έξυπνάδα της, τά προτερημάτα της

ήταν εξαιρετικά. Επερίμενα λοιπόν μ' άνυπομονησία να τήν γνωρίσω. Τήν άλλη μέρα τραβούσα στήν παραλία, όταν συνάντησα τόν πλοίαρχο Χάρντν και μου είπε ότι «λόγω άνωτέρας ανάγκης» τό ταξίδι της «"Ανεξαρτησίας» θ' άνεβάλλετο για μιά, δύο μέρες και ότι όταν θα επρόκειτο να φύγη, θα έστειλε να με είδοποιήσθ. Αυτό μου φάνηκε περίεργο γιατί φρουσεσ προίμο; άέρα.

Όταν, επτέλους, με είδοποίησε, μά βδομάδα άργότερα, βρήκα, επιβιβάζομενος, τό πλοίο γεμάτο από τους επιβάτες του. Η συντροφιά του Γιάττ ήθε δεκα λεπτά ύστερ από μένα. Έπεριλάμβανε τής δύο αδελφές του, τή γυναίκα και αυτόν τόν ίδιο, σκυθρωπό και σέ μιά ψυχική κατάσταση μισανθρωπίας. Δέ με παρουσίασε ούτε στη γυναίκα του, τόσο που ή αδελφή του Μαριάννα, μιά γυναίκα γλυκειά όσο κι έξυπνη, άνέλαβε αυτή τήν παρουσίαση και τήν έκανε με λίγο σύντομες λέξεις.

Η z. Γιάττ φορούσε πυκνό βέλο. Όταν τό έσήκωσε για ν' άπαντήσθ στό χαιρετισμό μου, πρέπει να όμολογήσω ότι έδοκίμασα βαθυτάτη άπογορευση. Είτανε μιά γυναίκα συνηθισμένη και μάλλον άσχημη. Μά φορούσε ένα φόρεμα εξαιρετικού γούστου και σκέφτηκα ότι θα είχε κατακτήσει τήν καρδιά του φίλου μου με τής περισεές κι' άφθαστες χάριτες του πνεύματος και τής ψυχής της. Μου είπε λίγες λέξεις κι άμέσως μπήκε στήν καμπίνα της με τό Γιάττ.

Η πρώτη μου περιέργεια με ξανάπιασε τότε. Υπηρέτρια δεν είχαν μαζί τους—αυτό τό σημείο της έξακριβωθή καλά. Άρχισα να προσέχω τής άποσκευές. Ύστερ από λίγο είδα να έρχεται στήν παραλία ένα καροτσάκι φορτωμένο με μιά στενομακρη κάσσα από πεικό. Φάνηκε πως ήταν τό τελευταίο πράγμα που περιέμενε τό πλοιο, γιατί, μόλις φορτώθηκε ή κάσσα, σήκωσε τήν άγκυρα και άμέσως ξεζινήσαμε.

Η φορτωθείσα στό πλοιο κάσσα, είταν, όπως είπα, στενομακρη, μακρουν; έξη περίπου ποδών και πλάτους δύομισθ. Αυτό τό σχήμα μου φάνηκε άλλόκοτο και μόλις τήν είδα συνεχάρη τόν εαυτό μου για τήν άκριβή σκέψη που είχα κάνει σχετικώς με τό περιεχόμενό της. Καθώς θυμάται ο άναγνώστης, είχα καταλήξει στό συμπέρασμα ότι οι συμπληρωματικές άποσκευές του φίλου μου καλλιτέχνη γιά τις όποιες προορίζονταν ή τρίτη καμπίνα, θ' άποτελούντο από λίγαν ζωγραφικήs, ή τουλάχιστον από ένα πίνακα γιατί είξερα ότι εδώ και κάμποσε βδομάδες διεπραγματεύετο ν αγοράσθ μιά άντιγραφή του Μυστικού Δείπνου του Λεονάρδο ντα Βίντσι. Αυτό τό σημείο μου φάνηκε λοιπόν άρκετά καθισχησαστικό για τή περιέργεια μου και χάρηκα πολύ γι τήν οξυδερκεία μου. Ένα πράγμα όμως μ' άνησούχεάρετά.

